

A Young Lady's Adventure, 1922, by Paul Klee

Pěstounská péče a já

(Vybráno z opravdové školní práce, zkráceno a nepatrně stylisticky upraveno)

1. Jsem Natalie

Je mi 15 let. Narodila jsem se biologické matce, která si vzala svého vzdáleného bratrance. Bohužel, když se jí narodil její první syn, měl nějakou vadu. Ta se objevila i u druhorozeného syna, i když ne ta samá. Má špatný sluch. Potom jsem se narodila já. Jako jediná dcera. Poté se jí narodily další děti. Samí kluci. Matka nyní žije s novým mužem v Děčíně a žije si svůj krásný život. Ne tak krásný, jak si ho každý představujeme, ale rozhodně lepší život než v minulosti.

Moje matka nebydlela v příliš dobrých podmínkách. Kvůli tomu jsem neprožila své dětství s ní, ale v dětském domově. Časté otázky na mě zní nějak takto: Jaké to tam bylo? Má odpověď: Stejně jako ve školce, jenom se tam spí. Nešikanovali tě tam? Ne, nešikanovali mě. Ale nutili mě jíst nebo pít věci, které nebyly úplně k jídlu nebo k pití. Například nám udělali kakao a než jsme k němu došli, už mělo zvláštní povrch. Škraloup. Když musíte vypít kakao, které má škraloup, tak si myslím, že to dopadne s vámi stejně jako se mnou... no prostě jsem se pozvracela.

2. Šest let jsem žila v dětském domově

Od narození až do tří let v jednom dětském domově a od tří až do šesti let v jiném. Poté, co mi bylo krátce šest, si mě rodiče vzali k sobě domů. Samozřejmě to nebylo tak lehké. Rodiče museli udělat psychologické testy a vyhodnocení testů trvalo asi několik měsíců. Kromě testů museli dát všechny informace o sobě. Také měli povinné školení. Moji rodiče testy v pořádku udělali a potom si mě vzali.

Když jsem byla u rodičů týden, tak po celou tu dobu rodiče zapisovali do pěstounského deníku věci jako: Dnes si Natálka vzpomněla na tetu z dětského domova. Špatně kvůli tomu usínala. To jsem se dozvěděla docela nedávno. Když jsem si to četla, tak mě to dost rozesmálo. Nedokážu si představit, že všechno, co dělám nyní, by rodiče zapisovali. Například jako: Dnes, když Naty přišla ze školy, jako každý den hodila s taškou o zem, boty nechala tak jak se jí zachtělo, a šla hrát na klavír.

Když jsem někde na návštěvě, lidi se mě často ptají, kolik jsem u rodičů let. U rodičů jsem nyní 9 let. Je neuvěřitelné, jak dlouho jsem v této rodině, která se o mě stará jak o vlastní. Doufám, že nejsem jediná, kdo má takové štěstí. Jednou jsem se ptala mamky, jak jsem rodiče na začátku oslovovala. Mamka mi řekla, že jsem na ně volala křestním jménem. Překvapilo mě, že jsem hned neříkala mami a tati, ale pak mi došlo, že říkat cizím lidem mami, tati je dost nelogické. Dítě si nejprve musí zvyknout a postupně se to učít, že Zuzka není Zuzka, ale mamka, a to samé platí i u táty. Na tátu jsem si zvykla dřív než na mamku. Maminka říkala, že je to nejspíš tím, že je jiná než táta. Tím, že jsem vyrůstala v dětském domově, kde byly děti, tak jsem si rychle zvykla na svého bratra. Máme mezi sebou neuvěřitelné pouto.

Na začátku se třeba stalo, že jsem se mamky zeptala, jestli bude ranní rozcvička. Nebo jsem byla s tátou nakupovat. Táta mě poprosil, abych mu donesla mléko, myslel krabicové mléko. Po chvíli se mě táta zeptal, kde mám to mléko, a já mu řekla, že nemůžu najít hrníček. Takže se ukázalo, že jsem vůbec nevěděla, jak to v obchodě chodí.

Potom, co já jsem začala tátovi říkat táto a mamce mamko, tak jsem musela trénovat důvěru. Důvěřovat někomu, kdo je cizí, je opravdu těžké. Já jsem se rodině učila důvěřovat skoro rok. Také jsem se bála říct svůj názor. Nedokázala jsem říct, že něco potřebuju.

Když jsem byla v dětském domově, bylo mi divné, proč občas nějaké dítě „zmizí“. Proto jsem se zeptala jedné tety vychovatelky, kam ty děti mizí. Teta asi

nechtěla, aby mi bylo líto, že ty děti jdou do rodiny, tak mi radši nic neřekla. Já jsem si myslela, že je někdo krade. Teta ve mně vyvolala větší paniku. Když nastal ten čas, kdy si mě rodiče brali, tak jsem se bála. Měla jsem strach z toho, aby to nedopadlo jako s ostatními. Kvůli tomu jsem si kousala nehty. Od té doby, co jsem starší, si myslím, že by se měla říkat pravda. Lepší je dozvědět se pravdu, přestože je krutá, než si dělat starosti s něčím, co je jenom kvůli lži. I pro dítě je to lepší.

Rodiče si mě vzali, když jsem se učila chodit po schodech. Chodila jsem tak, že jsem nahoru šla levou, a tou pravou jsem se jenom přitáhla. Také jsme se tam učili jezdit na kole, zavazovat tkaničky atd. V dětském domově jsem s tetou stále hrála pexeso. Když se na mě šli podívat rodiče, tak jsme šli na zahradu, kde jsme hráli pexeso... byli dost překvapení. Díky tomu mám dobrou paměť.

Ze začátku jsem se stále usmívala. To byla moje obrana. Dřív jsem byla jako mimoň. Nebo jako štěně. Ale každé dítě je ze začátku mimoň. Dřív bych se nechala prodat za cokoli.

Do školky jsem moc nechodila. Školka je na to, aby si dítě zvykalo na děti. Já jsem si musela zvykat na rodinu, proto jsem tam nechodila. Jenom jednou týdně. Ale byl problém mě odtamtud dostat. Myslela jsem si, že tam jdu spát. Potom už mi bylo sedm. To už jsem do školky nechodila. To jsem chodila do školy, kde byla družina a stejný problém jako ve školce. S tímto jsem měla velké problémy.

3. Natama v sobě skrývá slovní hříčku

NÁhradní, TÁta, MÁma. Dříve jsem si myslela, že to znamená NATy, TÁta, MÁma. Natama je institut náhradní rodinné péče, který založila Petra Winnette. Tento institut pomáhá pěstounským a adoptivním rodinám. Zajišťuje pro ně terapii, školení a psychoterapeutická sezení. Například organizuje „Lampy“. Lampa je rodičovská skupina, kde mohou rodiče mluvit o problémech se svěřenými dětmi. Do Natamy jsem chodila na terapeutická sezení. Učili mě důvěřovat rodině, attachmentu – zdravému vztahu k rodičům. Například jsem padala dozadu a rodiče mě chytali. Nebo jsem si vlezla do deky a rodiče mě houpali. Na toto si ještě pamatuji. Byla to skvělá léta, kdy mě rodiče ještě unesli. Ráda vzpomínám, jak mě Petra učila pozdravit a podat správně ruku. Nyní tam chodím jednou za dva měsíce. Ne na terapii, ale jen na pohovor, jak se mi žije v rodině.

4. S mojí biologickou maminkou jsem se začala setkávat tehdy, když jsme se přistěhovali do Prahy

S ní jsem se viděla už čtyřikrát. Poprvé jsem se dost bála. Měla jsem obavy, že to není moje matka. Z biologické mamky byl cítit strach a nervozita. Z maminky Zuzky bylo cítit dojetí. Maminka Zuzka si myslí, že jsme si s biologickou velmi podobné. Já si to také myslím.

Když jsme se setkali poprvé, tak jsme byli na neutrálním místě. Na setkání byl i můj bratr. Na druhém setkání byl také, ale naposled. Podle mě, mu to bylo nepříjemné. Byli jsme v restauraci kousek od její ubytovny. Byla jsem méně nervózní než před tím, ale rozhodně nervozita tam byla. Už jsem i věřila tomu, že je to moje maminka, ale jenom biologická. Moje maminka je maminka Zuzka, která se o mě stará. Moc mně pomohlo, že jsme si na prvním setkání s biologickou maminkou prohlížely moje album fotek, které jsem jí potom dala. Potřetí, když jsem opět navázala oční kontakt se svojí biologickou maminkou, jsme byli v té samé restauraci, kde jsme byli na druhém setkání. Třetí setkání bylo jedinečné, protože jsme se byli podívat do jejího bytu, kde jsem se viděla s mými sestřenicemi. Bylo to pro mě velmi náročné a špatně pochopitelné. Také jsem se viděla s mojí nevlastní sestrou a bratrem. Na poslední setkání jsme za ní jeli až do Děčína. Poprvé jsem s ní byla sama. Byly jsme spolu asi hodinu, ale bylo to tak rychlé, že jsem měla pocit, že to bylo deset minut.

5. Rozhovor s mojí rodinou

Jaký byl váš první dojem, když jste mě poprvé viděli?

Táta: Cítil jsem se, jako kdyby mi ukazovali cvičenou opičku. Bylo mi tě líto, protože jsem nedokázal pochopit, že taková pěkná a milá holčička není dávno u někoho v rodině, že snad na tebe museli zapomenout.

Mamka: Udivilo mě, že k tobě nic necítím. Ale moc ti to slušelo. Dojímala mě teta vychovatelka, jak se máte moc rádi.

Bratr: Já tě jako první neviděl, ale co si pamatuju, tak to, že jsi brečela, když jsi byla u nás poprvé, ale když jsme si tě odváželi, tak jsem nemohl být v přívěsu za kolem a musel jsem být na sedačce za mámou. Myslel jsem si, že jsi pro mě velká konkurence v boji o přívěs.

Co pro vás znamenám?

Táta: Jsi pro mě velkou životní zkušeností o tom, že důležitější než věci, jsou vztahy. A že když je člověk opuštěný a sám, může někoho najít s kým mu bude fajn a komu může věřit, a to bych ti taky moc přál do tvého života.

Mamka: Moji dceru. Nerozlišuju, jestli jsi vlastní nebo nevlastní. Jsi pro mě Natálka. Obdivuji, jak se umíš poprat se svým životem, jakou máš empatii a umíš druhým neuvěřitelně pomáhat.

Bratr: Trpaslík s penězi.

Změnila jsem vás něčím a proč?

Táta: Myslím, že ne. Spíš bych to formuloval, že jsi do mého života přinesla další tajemství, překvapení, důvěru, spolehnutí, zvědavost, úžas, a ještě to nekončí...

Mamka: Rozhodně jsi mě změnila k větší trpělivosti, přijmutí toho, že se nesmí pospíchat, to vím, že ti nedělá dobře, i když, to zvládáš, čím dál víc. Akceptovat, že potřebuješ soboty na vyspání, abys vydržela další celý týden.

Bratr: Nejsem tak sobecký jako za dávných časů, kdy jsem měl jojo kyselé rybičky a ty ne a já ti nedal. Teď mám Pepsi a druhý den mám prázdnou lahev bez toho, aniž bych se jí dotkl, ale i tak jsem něco vypil.

Na jakou historku rádi vzpomínáte?

Táta: Je jich mnoho, snad někdy na počátku při jednom z prvních odpolední, kdy jsi u nás byla již „do navždy“, jsi se zeptala, kdo přijde na noční. Byl jsem z toho dost překvapený, a snažil jsem se ti říci, že budeš pořád jen s námi. Zřejmě jsi byla zvyklá, že je normální, že se tety v domově střídaly ve službě. Nebo když pro tebe jela Zuzka do školy a ty jsi nechtěla z družiny, protože jsi vůbec nevěděla, že tam děti nespí do dalšího dne, ale pro každého přijde táta, máma, nebo babička... Vlastně se nejedná o historky, ale spíše společně prožité večery při zpívání, hraní, a úžasný smysl pro laskavý humor.

Mamka: Ráda jsem vás uspávala. Vzpomínám, jak jsem každého držela za ruku, byla jak ukřižovaná mezi vámi. Pouštění draků. Fantazijní hry v bytě v Milovicích. Odpolední usínání u rozbitého starého gramofonu, který neustále přeskakoval, a opakoval věty...

Bratr: Když jsme byli oba nemocní a dívali jsme se na ovečku Shaun, tak jsem ještě nechodil do školy, ale rád jsem se smál, hodně jsme se hádali, kdo bude vybírat epizodu u večerníčku.